Charles-Pierre Baudelaire – Bătrânele

În vechile oraşe cu străzi întortocheate
Pe unde chiar urâtul surâde-ncântător
Pândesc, purtat de toane fatale, cam ciudate
Făpturi trec gârbovite, c-un ce fermecător.
…
făcându-şi din durere un strop de miere-ascuns
…bătrâna dreapta încă şi mândră sta deoparte
…
cu ochii-i de acvilă clipind privea departe;
de marmur fruntea-i parcă spre lauri se-nalţă!…
…
astfel vă duceţi toate, răbdând şi fără plângeri prin hăul de oraşe, voi mame ce-aţi trăit cu inimi sângerate, voi curtezane-ori îngeri al căror nume-odată de toţi era rostit.
…
Voi ce-aţi trecut prin glorii, făcând din graţii jocuri
Nu vă mai ştie nimeni! Cheflii neomenoşi v-aruncă-n treacăt vorbe de dragoste-n batjocuri;
pe-ai voştri paşi fac schime copiii ticăloşi

de soartă ruşinate, voi umbre scorojite ce-n tremur mergeţi frânte, lungi ziduri dibuind nu vă salută nimeni, amarnice ursite!
Umane vreascuri doară-n vecie înflorind!
…
Ruini! Suntem un sânge! Şi-un gând, o-ngemănare
Solemn, în orice seară vă spun adio, eu!
Dar unde veţi fi mâine, voi Eve-octogenare
Pe care cu mâna-i cruntă v-apasă Dumnezeu?